

SEGON TESTAMENT: CARTES I ALTRES

Finalment, l'evolució de les **altres cartes i escrits del NT** s'ha de contemplar per separat. Els fets dels apòstols, per exemple, és un escrit considerat la segona part de l'evangeli de Lluc, escrit pel mateix autor.

Les **cartes de Sant Pau**, en canvi, s'han de comprendre partint del context del

personatge: Pau de Tars, que experimenta la conversió entre els anys 32-36 (pocs anys després del 30 d.C., quan mor Jesús), fa tres llargs viatges (anys 45-49, 50-52, 54-58 d.C.) sol o acompanyat, per l'Àsia Menor i Grècia, fundant comunitats i també animant-los i corregint-los a través de cartes que revelen el seu desfici per poder acomplir la missió d'apòstol i acompanyar a bon port a cadascú en la causa del Crist.

D'entre totes les cartes paulines, algunes sembla evident que les va escriure ell i que van ser posteriorment **transmeses per copistes i llegides en públic** a les assemblees comunitàries, fins que el sentit espiritual dels fidels va anar consolidant-les com a Paraula de Déu que els donava vida. Tanmateix algunes altres cartes, tot i tenir una aparença semblant i potser fins i tot especificant el mateix autor, sembla que van ser escrites més tard per deixebles seus dins les comunitats que fundà, amb l'ànim de brindar una paraula adaptada a la nova situació comunitària, però amb la mateixa autoritat de Pau. És el fenomen conegut com a **pseudoepigrafia**. Les cartes autèntiques de Pau podrien ser, dividides segons els viatges que va fer:

- ⇒ **Primer viatge (45-49 d.C.):** cap carta
- ⇒ **Segon viatge (50-52 d.C.):** 1ª Tessalonicencs
- ⇒ **Tercer viatge (54-58 d.C.):** 1ª Corintis, Gàlates, Filipencs, Filèmon, 2ª Corintis, Romans

Les **cartes catòliques**, per la seva banda, són un recull d'epístoles, discursos de comiat, homilies... de diferents autors, totes elles en un moment posterior a les autènticament paulines, i que intenten donar resposta a reptes comunitaris diferents: exhortacions morals (Jaume), encoratjament vers l'esperança (1ª Pere), confessió cristològica explícita en temps de crisi (1ª Joan)... etc.

Per últim, l'**Apocalipsi** és un gènere apart, anomenat Apocalíptica, que intenta encoratjar a través d'històries críptiques i fantàstiques la fe d'una comunitat que experimenta persecució i mort, i que necessita valentia per confiar. El llenguatge simbòlic és utilitzat fins i tot avui dia per proclamar públicament veritats dins d'una dictadura asfixiant, ja que l'ambigüitat fa que el significat no sigui evident pels perseguidors, però sí pels qui en coneixen les claus d'interpretació. De fet, moltes de les imatges o símbols que apareixen a l'Apocalipsi són extrems de relats del Primer Testament (ben coneguts pels creients), per tal que els romans perseguidors no en comprenguessin el significat. En el fons, l'Apocalipsi **recorda que darrera la història, per més difícil que sembli, sempre s'hi troba l'actuació de Déu**. L'origen d'aquest escrit estaria en l'entorn de les comunitats on va sortir l'evangeli de Joan, ja que hi ha trets similars d'estil. L'Emperador Domicià va perseguir ferotjament l'Església als voltants de l'any 95, quan es redactaria aquesta obra de lluita literària per la fe.